

Prethodna pitanja

1. Treba li članke 56., 57. i 52. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, sudsku praksu Suda Europske unije u području pružanja usluga igara na sreću i klađenja, na koje se osobito odnose presude Gambelli (predmet C-243/01), Placanica (predmet C-338/04), Costa i Cifone (spojeni predmeti C-72/10 i C-77/10) i Laezza (predmet C-375/14), te u području porezne diskriminacije, na koje se osobito odnose presude Lindman (predmet C-42/02), Komisija protiv Španjolske (predmet C-153/08) te Blanco i Fabretti (spojeni predmeti C-344/13 i C-367/13), kao i načela prava Unije koja se odnose na jednako postupanje i nediskriminaciju, i s obzirom na presudu Ustavnog suda od 23. siječnja 2018., tumačiti na način da im se protivi nacionalni propis poput onog talijanskog o kojem je riječ u ovom slučaju, kojim je predviđeno oporezivanje jedinstvenim porezom na klađenje i igre na sreću iz članka 1. do 3. Zakonodavne uredbe br. 504 od 23. prosinca 1998., kako su izmijenjeni člankom 1. stavkom 66. točkom (b) Zakona o stabilnosti iz 2011., nacionalnih posrednika za prijenos podataka o igrama na sreću za račun organizatorâ klađenja sa sjedištem u drugoj državi članici Europske unije, a osobito onih koji imaju značajke društva Stanleybet Malta Ltd., i eventualno samih organizatora klađenja solidarno s njihovim nacionalnim posrednicima?
2. Treba li članke 56., 57. i 52. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, sudsku praksu Suda Europske unije u području pružanja usluga igara na sreću i klađenja, na koje se osobito odnose presude Gambelli (predmet C-243/01), Placanica (predmet C-338/04), Costa i Cifone (spojeni predmeti C-72/10 i C-77/10) i Laezza (predmet C-375/14), te u području porezne diskriminacije, na koje se osobito odnose presude Lindman (predmet C-42/02), Komisija protiv Španjolske (predmet C-153/08) te Blanco i Fabretti (spojeni predmeti C-344/13 i C-367/13), kao i načela prava Unije koja se odnose na jednako postupanje i nediskriminaciju, i s obzirom na presudu Ustavnog suda od 23. siječnja 2018., tumačiti na način da im se protivi nacionalni propis poput onog talijanskog o kojem je riječ u ovom slučaju kojim je predviđeno oporezivanje jedinstvenim porezom na klađenje i igre na sreću iz članka 1. do 3. Zakonodavne uredbe br. 504 od 23. prosinca 1998., kako su izmijenjeni člankom 1. stavkom 66. točkom (b) Zakona o stabilnosti iz 2011., isključivo nacionalnih posrednika koji prenose podatke o igri za račun organizatorâ klađenja sa sjedištem u drugoj državi članici Europske unije, a osobito onih koji imaju značajke društva Stanleybet Malta Ltd., a ne i nacionalnih posrednika koji podatke o igrama na sreću prenose za račun organizatorâ klađenja koji imaju državnu koncesiju, a obavljaju istu djelatnost?
3. Protivi li se člancima 52., 56. i sljedećima Ugovora o funkcioniranju Europske unije, sudskoj praksi Suda Europske unije u području pružanja usluga igara na sreću i klađenja te načelima jednakog postupanja i nediskriminacije, i s obzirom na presudu Ustavnog suda od 23. siječnja 2018., nacionalni propis poput onog talijanskog iz članka 1. stavka 644. točke (g) Zakona 190/2014 kojim se propisuje da su nacionalni posrednici koji podatke o igrama na sreću prenose za račun organizatorâ klađenja sa sjedištem u drugoj državi članici Europske unije, a osobito oni koji imaju značajke društva Stanleybet Malta Ltd., i eventualno sami organizatori klađenja solidarno s njihovim nacionalnim posrednicima dužni plaćati jedinstveni porez na klađenje iz Zakonodavne uredbe 504/1998 na paušalni oporezivi iznos koji odgovara trostrukoj prosječnoj vrijednosti uloga prikupljenih u pokrajini gdje se obavlja djelatnost ili gdje se nalazi mjesto prikupljanja uloga i koji proizlazi iz podataka zabilježenih u nacionalnom totalizatoru za porezno razdoblje koje prethodi referentnom poreznom razdoblju?

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 12. prosinca 2018. uputio Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italija) – AQ i dr. protiv Corte dei Conti i dr.

(Predmet C-789/18)

(2019/C 112/30)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: AQ i dr.

Tuženici: Corte dei Conti, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Inps-Gestione

Prethodna pitanja

1. Protivi li se članku 3. stavcima 2. i 3. UEU-a, člancima 9., 45., 126., 145., 146., 147. i članku 151. stavku 1. UFEU-a, članku 15. stavku 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima i člancima 3. i 5. Europske socijalne povelje nacionalna odredba, poput članka 1. stavka 489. Zakona br. 147/2013, ako se njome potiče talijanska upravna tijela da prilikom zapošljavanja ili dodjele ugovora, daju prednost samo radnicima koji su već primatelji mirovine koju isplaćuje talijanski zavod za socijalno osiguranje?
2. Protivi li se člancima 106. stavku 1. i članku 107. UFEU-a nacionalna odredba, poput članka 1. stavka 489. Zakona br. 147/2013, koja talijanskim upravnim tijelima koja obavljaju gospodarsku aktivnost, u skladu s člankom 101. i pratećim člancima UFEU-a, omogućuje korištenje radom osoba koje su se pristale odreći, u cijelosti ili dijelu, odgovarajuće plaće, time ostvarujući uštedu troškova pomoću koje se ta tijela mogu naći u prednosti prilikom tržišnog natjecanja s drugim gospodarskim subjektima?
3. Protivi li se člancima 2., 3. i 6. UEU-a, članku 126. i članku 151. stavku 1. UFEU-a, članku 15. stavku 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima te članku 3. i članku 7. točki (a) Europske socijalne povelje odredba nacionalnog prava, poput članka 1. stavka 489. Zakona br. 147/2013, koja, pod u njoj naznačenim uvjetima, radniku omogućuje valjano odricanje, u cijelosti ili dijelu, od plaće, čak i ako je takvo odricanje izvršeno isključivo kako bi se izbjegao gubitak posla?
4. Protivi li se člancima 2., 3. i 6. UEU-a, članku 14., članku 15. stavku 1., članku 126. te članku 151. stavku 1. UFEU-a, članku 31. stavku 1. Povelje Europske unije o temeljnim pravima i člancima 5., 6. i 10. Europske socijalne povelje nacionalna odredba, poput članka 1. stavka 489. Zakona br. 147/2013, koja, pod u njoj naznačenim uvjetima, omogućava radniku da radi za talijansko upravno tijelo odričući se pritom, u cijelosti ili dijelu, odgovarajuće plaće, čak i ako uz takvo odricanje nije predviđena nikakva promjena u radnom odnosu, bilo u pogledu radnog vremena ili po pitanju zahtijevane količine i kvalitete posla i pripadajućih odgovornosti, dakle iako djelomično odricanje od plaće povlači za sobom znatnu promjenu dvostrano obvezujućeg radnog odnosa, kako sa stajališta proporcionalnosti između plaće i kvalitete i količine pruženog posla, tako i jer je radnik na taj način prisiljen izvršavati svoju aktivnost u neoptimalnim uvjetima, koji stvaraju preduvjete za niži stupanj poslovne angažiranosti i manju učinkovitost upravnog tijela?
5. Protive li se člancima 2., 3. i 6. UEU-a, članku 126. UFEU-a i članku 151. stavku 1. UFEU-a, članku 15. stavku 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima i članku 6. Europske socijalne povelje odredbe članka 1. stavka 489. Zakona br. 147/2013, u vezi s člankom 23ter stavkom 1. Uredbe sa zakonodavnom snagom br. 201/2011, pretvorene u Zakon br. 214/2011, u mjeri u kojoj te odredbe omogućuju/zahtijevaju od talijanskih upravnih tijela, uključujući tijekom trajanja radnog ili suradničkog odnosa, sniženje plaće koju duguju radniku na temelju fluktuacija maksimalnog iznosa plaće na koju upućuje članak 23ter stavak 1. Uredbe sa zakonodavnom snagom br. 210/2001, pretvorene u Zakon br. 214/2011, i stoga kao rezultat nepredvidivog događaja i u svakom slučaju primjenom mehanizma koji nije odmah razumljiv i bez obzira na informacije pružene radniku na početku radnog odnosa?
6. Protivi se člancima 2., 3. i 6. UEU-a, člancima 8. i 126. UFEU-a, člancima 20. i 21. Povelje Europske unije o temeljnim pravima i člancima 10. i 15. Europske socijalne povelje odredba nacionalnog prava, poput članka 1. stavka 489. Zakona br. 147/2013, koja, u skladu s njome predviđenim uvjetima, zahtijeva od talijanskih upravnih tijela sniženje plaće koju duguju svojim zaposlenicima i suradnicima koji su primatelji mirovine koju isplaćuje talijanski zavod za socijalno osiguranje, penalizirajući takve radnike iz razloga povezanih s dostupnošću drugih izvora prihoda, time destimulirajući produljenje radnog vijeka, privatnu poslovnu inicijativu te stvaranje i akumulaciju privatne imovine koji su bogatstvo i izvor vrijednosti za čitavu državu?